

Kitab Daniel - Nomer Satus Wolu

Mbabar Simbolisme Kenabian: Analisis Komprehensif bab Pitu Trompet ing Kitab Wahyu

Jeff Pippenger

2024-02-29

William Miller kaparingi pepadhang gedhé ngenani pitung pasamuwan, pitung segel, lan pitung kalasangka ing kitab Wahyu. Panjenenganipun mapanaké pralambang-pralambang kenabian mau ana ing sajroning rerangkèn loro kakuwasan kang ngrusak, yaiku paganisme kang banjur katut déning kepausan. Panjenenganipun boten mirsani saben ciri kenabian saka pralambang-pralambang mau, nanging apa kang sampun panjenenganipun tingali netepaké pangertosan dhasar bab sajarah internal lan sajarah eksternal pasamuwané Allah wiwit jaman para rasul nganti tekan pungkasaning jagad. Sajarah internal mau dipralambangaké déning pasamuwan-pasamuwan, lan sajarah eksternal pasamuwan-pasamuwan mau dipralambangaké déning segel-segel. Panjenenganipun mirsani bilih kalasangka-kalasangka iku minangka pralambang paukumané Allah tumrap Roma, kang dados pralambang tumrap paukumané Allah marang Roma ing pungkasaning jagad, sanadyan panjenenganipun boten mirsani bilih Roma ing pungkasaning jagad iku kabangun saka satunggaling uni telung rangkep.

Buku sing ditulis déning Uriah Smith kanthi irah-irahan Daniel and Revelation ngemot sawatara gagasan kang kliru, nanging déning Sister White dianggep minangka, “pitulunganing astané Gusti Allah.” Dhèwèké netepaké yèn buku iku kudu disebarake bebarengan karo The Great Controversy, Patriarchs and Prophets, lan The Desire of Ages. Panyengkuyungé kang kuwat iku ora ateges yèn buku mau ana ing tataran ilham kang padha karo buku-bukuné dhéwé, nanging yèn buku iku ngemot “piwulang kang agung,” lan wis dadi sarana “nggawa akèh jiwa kang aji marang kawruh bab kayektèn.”

Buku punika ngginakaken logika kenabian Millerit, dipuniringi kaliyan konsèp-konsèp bab ramalan ingkang dereng katingal sadèrèngipun tanggal 22 Oktober 1844. Kita badhé nyebut pérangan-pérangan ing buku punika nalika kita njlentrehaken panganggèn rangkep tiga saking tiga Bilai punika.

Miller nyatakake bilih “pitung kalasangka punika minangka sajarah saking pitung paukuman ingkang mirunggan lan abot ingkang dipun utus dhateng bumi, utawi karajan Rum.” Papat kalasangka ingkang kapisan nggambaraken paukuman-paukuman ingkang dipun dhawuhaken dhateng Rum kaping, lan kalasangka ingkang kaping gangsal lan kaping enem punika paukumanipun Allah ingkang dipun dhawuhaken dhateng Rum kapapan, ananging Miller mesthi boten badhe mangertos bilih kalasangka ingkang kaping pitu nggambaraken paukumanipun Allah dhateng Rum Modern. Nalika ngrembag bab pitung meterai lan pitung kalasangka ing kitab Wahyu, Uriah Smith nyerat:

“Sawisé njupuk kitab mau, Sang Cempé banjur enggal miwiti mbukak segel-segelé; lan kawigatèné rasul katuntun marang pemandhangan-pemandhangan kang dumadi ana ing sangisoré saben segel. Cacah pitu wis kacathet sadurungé minangka pratandha ing Kitab Suci tumrap kasampurnan lan kasakèhan. Mulané, pitu segel iku nyakup kabèh sawijining golongan prastawa tartamtu, kang bisa uga nganti tekan jaman Konstantinus, lan pitu kalasangka iku rerangkening prastawa liyané wiwit saka wektu iku tumuli lumaku luwih adoh, ora bisa dianggep bener. Kalasangka-kalasangka iku nuduhaké rerangkening prastawa kang dumadi bebarengan karo prastawa-prastawa ing segel-segel mau, nanging sipaté béda babar pisan. Kalasangka iku minangka pralambang perang; mula kalasangka-kalasangka iku nuduhaké gègèr pulitik kang gedhé kang bakal dumadi ing antarané bangsa-bangsa sajroné jaman Injil. Segel-segel iku nuduhaké prastawa-prastawa kang sipaté agama, lan ngemot sajarah gréja wiwit saka kabukaké jaman Kristen nganti tekan rawuhipun Kristus.” Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 431.

Slomprèt minangka pralambang perang lan gejolak pulitik. Bab ayat kapindho saka Wahyu pasal wolu, Smith ngandika:

“AYAT 2. Lan aku weruh malaékat pitu kang ngadeg ana ing ngarsané Allah; lan marang wong-wong mau diparingi slomprèt pitu.”

“Ayat iki ngenalaké runtutan kadadéan kang anyar lan béda. Ing segel-segel, kita wis ndarbèni sajarah pasamuwan sajroning apa kang sinebut jaman pangibadah Injil. Ing pitung slomprèt, kang saiki dienalaké, kita ndarbèni kadadéan-kadadéan pulitik lan peperangan kang utama, kang bakal kalakon sajroning wektu kang padha.” Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 476.

Meterai kapitu kabukak ana ing enem ayat kapisan saka Wahyu pasal wolu, lan ing latar mburiné pambukaking meterai kapitu iku, pitu malaékat kanthi pitu kalasangka wus kasiyapaké kanggo ngunekaké.

Lan nalika Panjenengané mbikak meterai kang kapitu, ana kasepen ing swarga watara satengahing jam. Lan aku weruh malaékat pitu kang ngadeg ana ing ngarsané Allah; lan marang wong-wong mau diparingi kalasangka pitu. Lan ana malaékat liyané rawuh sarta ngadeg ana ing mesbèh, nggawa padupan emas; lan marang dhèwèké diparingaké menyan akèh, supaya iya nyaosaké iku bebarengan karo pandongané para suci kabèh ana ing mesbèh emas kang ana ing ngarepé dhampar. Lan kukusé menyan iku, kang munggah bebarengan karo pandongané para suci, minggah ana ing ngarsané Allah saka tangané malaékat iku. Lan malaékat iku njupuk padupan mau, banjur diisèni geni saka mesbèh, lan dibuwang menyang bumi; banjur ana swara-swara, gludhug-gludhug, kilat-kilat, lan lindhu. Lan malaékat pitu kang nyekel kalasangka pitu iku padha siyap kanggo ngunekaké. Wahyu 8:1–6.

Ana sawijining anomali kenabian sing wis kita idhèntifikasi ing artikel-artikel sadurungé, nanging durung kita rembag kanthi cetha ngenani fénoména kenabiané sing mligi. Anomali iku yaiku manawa simbol-simbol sing makili runtutan waymark ing sajarah kenabian, kabèh

digabung dadi siji ing panutuping sajarah sing diwakili déning simbol-simbol mau. Kita wis nuduhaké yèn patang generasi Adventisme Laodikia sing diwakili déning patang kasangsaran nistha ing Yéhezkiel bab wolu nandhani waymark-waymark tartamtu, nanging saben-sabené, minangka sawijining ujian, mbalèni manèh ana ing sajarah panyegelan wong satus patang puluh papat èwu. Anomali iki uga tinemu ing pitu slomprèt, amarga sanajan slomprèt-slomprèt iku makili paukuman-paukuman tartamtu marang Roma kapir, Roma paus, lan Roma modhèren, kabèh mau padha kaimpun manèh nalika paukuman eksekutif marang Roma modhèren wiwit lumaku ing angger-angger Minggu sing bakal enggal teka.

Pitu slompret iku nduwèni tanggal-tanggal tartamtu nalika kawujud ing jaman biyèn, nanging Sister White uga nempatake pitu malaékat kanthi pitu slompret ing Wahyu pasal wolu, ing sajarah hukum Minggu sing enggal bakal teka.

“Lan nalika Panjenengané wus mbukak segel kang kaping lima, aku weruh ana ing sangisoring mesbèh nyawa-nyawané wong-wong kang dipatèni merga pangandikané Allah lan merga paseksi kang dicekelé: lan padha sesambat kalawan swara banter, pangucapé, Nganti pinten suwéné, dhuh Pangéran, Panjenengané kang suci lan satya, Panjenengan ora ngadili lan males getih kawula marang wong-wong kang padha manggon ana ing bumi? Lan saben wong mau diparingi jubah putih [Padha diumumaké resik lan suci]; lan marang wong-wong mau kadhawuhaké, supaya padha ngaso dhisik sawatara mangsa, nganti para kancané padha ngawula lan para saduluré, kang bakal dipatèni kaya déné wong-wong mau, kacumponan’ [Wahyu 6:9–11]. Ing kéné kaandharaké marang Yohanes pemandhangan-pemandhangan kang dudu kasunyatan ing wektu iku, nanging prakara-prakara kang bakal kelakon ing sawijining mangsa ing tembé mburi.

“Wahyu 8:1–4 dipunpetik.” Manuscript Releases, jilid 20, 197.

Ing pethikan sadurungé, Sister White nerapaké dialog lan kasampurnaning segel kaping lima tumrap wektu nalika pitu malaékat lagi arep muni ing pasal wolu, nanging panjenengané uga mapanaké pralambang sing padha iku ing sajarahing rong swara ing Wahyu pasal wolulas.

“Nalika segel kaping lima kabukak, Yohanes Sang Panerang, ing sawijining sesanti, ndeleng ana ing sangisoré mesbèh golongan wong-wong sing dipatèni marga saka Sabdané Allah lan paseksèné Gusti Yesus Kristus. Sawisé iku tumuli rawuh pemandangan-pemandangan sing katerangaké ana ing Wahyu bab kaping wolulas, nalika wong-wong kang setya lan bener kapanggih metu saka Babil. [Wahyu 18:1–5, dipunpetik.]” Manuscript Releases, jilid 20, 14.

Pitung kalasangka iku nglambangaké paukumané Allah sajroning sajarah Roma kapir, kapapaan, lan Roma Modhèren, nanging uga kagambaraké ing sajarah tanggal 11 September 2001, lan swara kapindho saka angger-angger Minggu kang bakal enggal rawuh. Sawisé ngrembag enem ayat kapisan saka Wahyu pasal wolu, Uriah Smith wiwit nyawisaké kaleksanan sajarah saka papat kalasangka kang kapisan.

“Babagan pitu kalasangka punika dipunwiwiti malih ing ngriki, lan ngisi sisane bab punika sarta sadaya bab 9. Pitu malaékat nyawisaken dhirinipun kanggé muni. Muniipun punika rawuh minangka pepangkep tumrap pamecaipun Daniel 2 lan 7, kawiwitan saking pecahipun kakaisaran Roma kuna dados sapuluh wewengkon, ingkang, wonten ing patang kalasangka kapisan, kita pikantuk katranganipun.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 477.

Smith nedahaké yèn sangkakala papat kang kapisan iku minangka paukumané Allah tumrap Roma pagan. Panjenengané ngutip ayat pitu sing mratélakaké ciri-ciri profetik saka sangkakala kang kapisan, banjur netepaké kasampurnan sajarahé.

“Pengadilan pisanan kang nglarani lan abot, kang tumiba marang Roma Kulon ing sajroning lakuning mudhuné, yaiku perang nglawan bangsa Goth ing sangisoré Alaric, kang mbukak dalan tumrap panyerbuan-panyerbuan sabanjuré. Sedanipun Theodosius, kaisar Romawi, dumadi ing sasi Januari 395, lan sadurungé pungkasan mangsa adhem, bangsa Goth ing sangisoré Alaric wus padha ngangkat gaman nglawan kekaisaran.

“Panyerbuan kapisan ing sangisoring Alaric ngrusak Thrace, Macedonia, Attica, lan Peloponnesus, nanging ora tekan kutha Roma. Nanging, ing panyerbuané kang kapindho, panggedhéné bangsa Goth mau nyabrang Pegunungan Alpen lan Apennina, lan katon ana ing ngarepé témbok kutha ‘langgeng’ iku, kang ora suwi banjur ambruk dadi mangsaning bebendu bangsa barbar.

“Swaraning kalasangka kapisan dumunung watara pungkasan abad kaping papat lan salajengipun, lan ngrujuk dhateng serbuan-serbuan ngrusak punika tumrap kakaisaran Romawi ing sangandhaping bangsa Goth.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 478.

Smith mratelakaké Alaric minangka pralambang paukumané Allah tumrap Roma kaping papat sing dipratandhani déning slomprèt kapisan. Saben slomprèt nduwèni tokoh sajarah sing makili slomprèt mau; Alaric makili rawuhipun slomprèt kapisan wiwit pungkasan abad kaping papat. Miller ora bisa nyumurupi yèn slomprèt iki ditibakaké marang Roma marga saka penegakan dina Minggu, awit Miller piyambak iku wong sing netepi dina Minggu. Smith uga ora nyumurupi kasunyatan iki, nanging Smith pancèn ngakoni yèn angger-angger dina Minggu pisanan sing dipaksakaké iku diadani déning Constantine ing taun 321. Paugeran profetik sing magepokan karo penegakan dina Minggu tansah padha, amarga Allah ora tau owah, lan paugeran iku yaiku yèn “murtad nasional katut déning karusakan nasional”. Alaric nggambarake wiwitan karusakan nasional, sing wiwit ing wektu piyambak nalika Constantine netepaké angger-angger dina Minggu pisanan.

Smith nerusake kanthi ngutip ayat kaping wolu, sing ngenali kalasangka kapindho, banjur nerusake ulasane:

"Kakaisaran Rum, sawisé Konstantinus, kabagi dadi telung pérangan; lan mulané asring ana unen-unen, ‘sapateloné manungsa,’ lan sapituruté, minangka alusi marang sapateloné kakaisaran kang ana ing sangisoré pecut paukuman. Pambagéyan karajan Rum iki ditindakake nalika Konstantinus séda, ing antarané telung putrané, yaiku

Konstantius, Konstantinus II, lan Konstans. Konstantius nguwasani Wétan, lan netepaké papan panggonané ana ing Konstantinopel, kutha krajan kakaisaran. Konstantinus II nguwasani Britania, Galia, lan Spanyol. Konstans nguwasani Ilirikum, Afrika, lan Italia. (Delengen Sabine's Ecclesiastical History, p. 155.) Bab kasunyatan sajarah iki kang wis kondhang, Elliott, kaya dikutip déning Albert Barnes, ing cathetané tumrap Rev.12:4, ngandika: 'Paling ora kaping pindho, sadurungé kakaisaran Rum kabagi kanthi tetep dadi rong pérangan, yaiku Wétan lan Kulon, wis tau ana pambagéyan telu saka kakaisaran iku. Sing kapisan kelakon ing A.D. 311, nalika kakaisaran iku kabagi antarané Konstantinus, Licinius, lan Maximin; sing sijiné manèh, A.D. 337, nalika Konstantinus séda, antarané Konstans lan Konstantius.'" Uriah Smith, Daniel and Revelation, 480.

Fénoména sajarah nalika Roma kabagi dadi telung pérangan, lan uga dadi rong pérangan, kaya kang dirujuk déning para sajarawan sing dikutip déning Smith, iku minangka unsur-unsur Roma kang ngenali uni telung rangkep saka Roma Modhèren, kang mbentuk sawijining struktur kang kabagi dadi loro, makili gabungan greja lan nagara. Nalika Smith nerusaké, dhèwèké banjur ngenali tokoh sajarah kang ana gandhèng cenèngan karo slompèt kapindho.

"Riwayat kang dadi pepindhan tumrap muniing slompèt kapindho kanthi cetha magepokan karo panyerbuan lan panaklukan Afrika, lan salajengipun Italia, déning Genseric kang nggegirisi. Panaklukan-panaklukané ing saperangan gedhé awujud KELAUTAN; lan kamenangan-kamenangané iku "kaya dene gunung gedhé kang murub geni, kacemplungaké menyang segara." Pepindhan apa kang bakal luwih trep, utawa malah saktrepé iku, kanggo nggambaraké tabrakaning armada-armada laut, lan karusakan umum peperangan ing pasisir-pasisir segara? Ing njlentrehaké slompèt iki, kita kudu nggolèki sawatara prastawa kang bakal nduwèni gegayutan mligi karo jagad padagangan. Lambang kang kaanggo kanthi lumrah nuntun kita supaya nyawang anané gègèr lan kisruh. Ora ana kajaba peperangan segara kang sengit kang bisa netepi ramalan iki. Manawa muniing papat slompèt kang wiwitan iku magepokan karo papat prastawa wigati kang nyumbang marang ambruké kakaisaran Romawi, lan slompèt kapisan nuduhaké marang pangrusakan déning bangsa Goth ing sangisoré Alaric, ing slompèt iki kita kanthi lumrah nyawang tumindak panyerbuan sabanjuré kang ngoyak-ayak kakuwatan Romawi lan nyurung tumuju rubuhé. Panyerbuan gedhé sabanjuré yaiku déning "Genseric kang nggegirisi," ing pucuking bangsa Vandal. Lakuné dumadi sajroning taun-taun M. 428-468. Panggedhé Vandal kang gedhé iki ndarbèni markas utama ing Afrika...."

"Babagan perangan wigati kang ditindakaké déning bajak segara kang gagah prakosa iki sajroning rubuhipun Roma, Pak Gibbon migunakaké tembung-tembung wigati iki: 'Genseric, sawijining jeneng kang, sajroning karusakaning kakaisaran Romawi, pantes nampa drajat kang padha karo jeneng-jeneng Alaric lan Attila.'" Uriah Smith, Daniel and Revelation, 481, 484.

Smith, nalika ngutip sejarawan Gibbon, sing nedahaké pralambang-pralambang sajarah saka telung kalasangka kapisan, negesaké yèn Genseric iku kalasangka kapindho, banjur

ngandika yèn Genseric, “pantes oleh drajat kang padha karo Alaric lan Attila.” Alaric iku kalasangka kapisan, Genseric kalasangka kapindho, lan Attila wong Hun iku kalasangka katelu, kang kasebut ana ing ayat sepuluh. Smith nedahaké yèn kalasangka kapindho, kang dipralambangaké déning Genseric, makili sajarah “428-468.” Banjur Smith ngutip ayat sepuluh kang nandhakaké kalasangka katelu, lan nerusaké narasiné:

“Ing panfsiran lan panrapan saka wacana iki, kita kaasta marang kadadéan wigati kaping telu kang njalari rubuhedhe Karajan Romawi. Lan sajroning nemokake kawujudan sajarah saka kalasangka kaping telu iki, kita bakal kaparingan pitulungan saka Cathetan Dr. Albert Barnes lumantar sawetara pethikan. Ing njlentrehake Kitab Suci iki, perlu, kaya kang dipangandikakake déning panaliti iki, ‘Menawa kudu ana sawijining panggedhé utawa satriya perang kang bisa dipadhakaké karo météor kang murub sumilak; kang lakuné bakal mligi banget padhangé; kang bakal dumadakan katon KAYA lintang murub sumunar, banjur sirna kaya lintang kang pepadhangé dipateni ana ing banyu.’— Cathetan babagan Wahyu 8.

“Ing kéné dipratelakaké dhisik yèn slomprèt iki ngemu alusi marang perang-perang kang ngrusak lan panyerbuan-panyerbuan kang nggegirisi saka Attila marang kakuwasan Romawi, kang ditindakaké déning dhèwèké nalika mimpin gerombolan-gerombolan bangsa Huné....”

“‘Lan Jenenging Lintang iku sinebut Wormwood [nglambangaké akibat-akibat kang pait].’ Tembung-tembung iki—kang sajatiné luwih raket gandhèngané karo ayat sadurungé, kaya déné tandha waca ing terjemahan kita dhéwé nuduhaké—ngélingaké kita sawatara mangsa marang wataké Attila, marang kasangsaran kang dadi woh pakaryané utawa pirantiné, lan marang kaagungan wedi kang kajalari déning jenengé.

“‘Pambasman lan pambusakan tuntas,’ iku istilah-istilah sing paling trep kanggo nandhani bilai-bilai kang dipun-tindakaké déning dhèwèké.’ Panjenengané nyebut awaké dhéwé, ‘Pecuting Allah.’” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 484, 487.

Sajarahing kalasangka kaping telu, kang dilambangaké déning Attila wong Hun, wiwit taun 441 nganti tekan sédaé ing taun 453. Smith banjur ngutip ayat rolas, kang nyuguhaké kalasangka kaping papat lan njlèntrèhaké ratu barbar Odoacer, ing ngendi pralambang kaping telu saka Roma Kulon dipratelakaké déning srengéngé, rembulan, lan lintang-lintang. Panjenengané netepaké telung pralambang mau minangka pralambangé “srengéngé, rembulan, lan lintang-lintang—amarga temenan ing kéné iku digunakaké minangka pralambang—cethané nuduhaké padhang gedhé pamaréntahan Romawi,—yaiku para kaisaré, para sénatoré, lan para konsulé. Uskup Newton nyathet yèn kaisar pungkasan Roma Kulon yaiku Romulus, kang kanthi olok-olok sinebut Augustulus, utawa “Augustus alit.” Roma Kulon ambruk ing A.D. 476. Nanging sanadyan mangkono, senajan srengéngé Romawi wus dipadamaké, pepadhang-pepadhang sangisoré isih madhangi kanthi samar nalika sénat lan para konsul isih lumaku. Nanging sawisé akèh kawalikan sipil lan owah-owahan nasib pulitik, pungkasané, ing A.D. 566, kabèh wangun pamaréntahan kuna iku dibubrahaké, lan Roma dhéwé diturunaké saka dadi permaisuri donya dadi kadipaten

miskin kang mbayar upeti marang Eksarkh Ravenna.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 487.

Ing kéné kita manggihaké paseksi liyané tumrap pambagéyan Roma kang telu, sing nglambangaké serikat Roma modhèrn kang telu. Ing Roma sisih wétan lan kaisar Constantine, pambagéyan kang telu iku kaawakaké déning anaké lanang telu, nanging ing Roma sisih kulon iku kaawakaké déning wangun pamaréntahané kang telu. Smith banjur netepaké yèn srengéngé, rembulan, lan lintang-lintang nggambaraké sawijining tatanan tartamtu kang lumantaré Roma sisih kulon diruntuhaké. Panjenengané banjur nutup cariyosé kanthi pambuka ing ngisor iki ngenani telung kalasangka pungkasan.

“Sanadyan bilai-bilai sing ditibakaké marang kakaisaran déning serbuan-serbuan kapisan saka bangsa-bangsa barbar iku nggegirisi, nanging bilai-bilai mau, kanthi perbandingan, luwih entheng tinimbang bilai-bilai sing bakal nuli ndherek. Kabeh iku mung kaya tetes-tetes wiwitan sadurungé udan deres, sadurungé banjir gedhé sing enggal bakal tumiba marang jagad Romawi. Telung kalasangka sing isih kari katutupi déning méga kasusahan, kaya dene katuduhaké ana ing ayat-ayat ing ngisor iki.

“AYAT 13. Lan aku mirsani, sarta krungu ana malaékat mabur ing satengahing langit, ngandika kanthi swara sora, Bilai, bilai, bilai tumrap para wong kang manggon ana ing bumi marga saka swara-surane kalasangka saka telung malaékat liyane, kang isih bakal ngunekaké kalasangka.”

“Malaékat iki dudu salah siji saka runtutan para malaékat pitu kang nyebul kalasangka, nanging mung sawiji malaékat kang ngumumaké yèn telung kalasangka kang isih kari iku kalasangka cilaka, amarga ana gegayutané karo prastawa-prastawa sing luwih nggegirisi kang bakal kalakon nalika swarané muni. Mulané, kalasangka candhaké, utawa kalasangka kaping lima, iku cilaka kang kapisan; kalasangka kaping nem, cilaka kang kapindho; lan kalasangka kaping pitu, kang dadi kang pungkasan ing runtutan kalasangka pitu iki, iku cilaka kang katelu.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 493.

Kita badhé nerusaké telung bilaiing slomprèt punika wonten ing artikel salajengipun.

“Karusakan-karusakaning Roma kekaisaran, sajroning rubuhe, wis kawartakaké nganti tekan sing pungkasan saka kabèh iku, nganti Roma tanpa kaisar, tanpa konsul, lan tanpa senat. ‘Ing sangisoré para Exarch Ravenna, Roma direndhahaké dadi pangkat kapindho.’ Sapratelyoné srengéngé katibak, lan sapratelyoné rembulan, lan sapratelyoné lintang-lintang. Trasané para Caesar ora sirna bebarengan karo para kaisar Kulon. Roma, sadurungé tiba, mung ngasta sapérangan saka kakuwasan kekaisaran. Konstantinopel mbagi karo Roma kakaisaraning jagad. Lan ora wong Goth utawa wong Vandal sing nguwasani kutha iku, kang isih dadi kutha kekaisaran, sing kaisaré, sawisé pamindhahan kapisan kursi kakaisaran déning Konstantinus, kerep ngasta kaisar Roma minangka wong sing ditunjuk déning dhèwèké lan minangka wakilé. Lan nasib Konstantinopel dilestarekaké tumrap jaman-jaman liyané, lan diumumaké déning kalasangka-kalasangka liyané. Saka srengéngé, rembulan, lan lintang-lintang, nganti wektu iku mung sapratelyoné waé kang katibak.”

“Pangandika pungkasan saka Trompet kaping Papat nedahaké pamulihan Kakaisaran Kulon ing mangsa ngarep: ‘Ing saprateloné, awan ora madhangi, mengkono uga bengi.’ Ing babagan wewenang sipil, Roma dadi tundhuk marang Ravenna, lan Italia dadi sawijining provinsi sing kasirnakaké déning Kakaisaran Wétan. Nanging, kaya sing luwih trep magepokan karo ramalan-ramalan liyané, pambélaan marang panyembahan gambar-gambar wiwitané ndadèkaké kakuwasan rohani lan kadonyan saka paus lan kaisar padha tabrakan kanthi sengit; lan, kanthi maringaké marang paus sakèhé wewenang marang gréja-gréja, Yustinianus nglèbokaké tangan pambiyantuné kanggo ngundhakaké kaunggulan kapausan, sing salajengipun banjur njupuk kakuwasan kanggo nglairaké para ratu. Ing taun Gusti kita 800, paus maringaké marang Karolus Agung gelar Kaisar wong Roma.’—Keith. Gelar iku banjur dipindhahaké manèh saka ratu Prancis marang ratu Jerman. Lan déning Kaisar Franciscus II, malah rekaan iki pungkasané lan salawas-lawasé dipasrahaké, 6 Agustus 1806.” A. T. Jones, *The Great Nations of Today*, 54.